

skrift behøves. Paa den anden Side vil det maasse medføre det Gode, at de Sikkerhedsøgsmaal, som ellers kunde mangfoldiggjøres, ville indskræntes saaledes, at den Betænkkelighed, som den vide Afgang til at anlægge disse mange Søgmaal ellers kunde afføde, ikke vil aftenkommes. I Genhold til disse Overveielser har Udvalget troet at kunne flaa sig til No ved Forslaget, som det foreligger, og har i Genhold dertil undladt at stille Ændringsforslag. Jeg skal saaledes til Slutning paa Udvalgets Vegne tillade mig at anbefale Forslaget med de stillede Ændringer til det høie Things velvillige Vedtagelse.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal ligeledes anbefale de to Ændringsforslag til det ørede Thing. Hvad det sidste af dem angaar, er det kun en ligefrem Konsekvens af, at Gjæstretsbehandling er bleven indført som Regel i alle Verelsager. — Hvad det første Forslag angaar, skal jeg bemærke, at i mine Dine taler foruden de Betragtninger, som forrige Gang bleve fremhævede her, særlig det for Ændringsforslaget, at det norske Lovforslag paalægger Dommeren at mægle Forlig, og det er et Punkt, paa hvilket der i mine Tanker ikke er nogen fornuftig Grund til, at der skal være nogen Forskjel mellem de to Rigers Lovgivning. Kun det maatte man drage Omfjerg for, at man ikke kom ind paa den Nødvendighed at maatte belægge Indstævnte i Verelsager, naar han ubeblev, med Mulkt for unødigt Trætte og dømme ham til at betale Processens Omkostninger. Det Resultat vilde kunne fremkomme, dersom man uden videre foreskrev, at Dommeren skulde mægle Forlig, som i andre Gjæstefager, og ikke videre. Men det ubeluffes derved, at Ændringsforslaget lyder saaledes, at Forpligtelsen til at mægle Forlig kun paahviler Dommeren, naar Parterne møde. Deraf følger altsaa, at naar Indstævnte ubebliver, horkfalder Forpligtelsen og dermed ogsaa Spørgsmaalet om at dømme ham Mulkt for unødigt Trætte og at paalægge ham Processens Omkostninger. Det Andet, som det gjælder om at undgaa, er, at der skulde i disse Sager kunne anvendes den Myndighed, som Forligslovgivningen giver Forligsmægleren til at udsætte Sagen i en vis Tid, i 8 Dage endogflaa uden Parternes Samtykke. Denne Myndigheds Anvendelse i Sager af den Bestaaenhed som Verelsager vilde ikke være paa sin Plads; men ogsaa dette er ubeluffet derved, at Ændringsforslaget lyder paa, at der ikke maa foranlediges noget Ophold af Sagen ved Forligsmæglingen. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at det er tilraadeligt at vedtage begge de foreslaede Ændringer.

Da ikke flere begjærede Ordet sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Ændringsforslag under Nr. 1 af Udvalget:

§ 2 sættes istedetfor sidste Stykke:

„Naar begge Parter møde, har Dommeren at mægle Forlig mellem dem paa samme Maade som i andre Gjæstretsager; dog at Sagen ikke af den Grund opholdes ved nogen Udsættelse.“
vedtoges enstemmig med 42 St.

Ændringsforslag under Nr. 2 af Samme:

§ 4, Linie 6, udgaa Ordene „Kontra-klage og“.
vedtoges enstemmig med 42 St.

Sagen i sin Helhed fattes derpaa under Forhandling.

Sagen begjærede Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges enstemmig med 42 St.

Formanden: Lovforslaget gaar nu til Folkethinget for at fremmes der.

Sermed er Dagsordenen udtømt.

Forinden jeg angiver Dagsordenen for næste Møde, nævner jeg, at jeg fra den 1ste Landsthingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen) har modtaget et til Rigsdagen stilet Andragende fra en Del Beboere af Østjylland betræffende det i Folkethinget indbragte Lovforslag om Salg til Staten af den saakaldte østjydske Jernbane med Anmodning om, at Exemplarer af dette Andragende, som foreligger trykt, maa blive omdelte til Medlemmerne, hvilket vil ste.

Næste Møde vil blive afholdt imorgen Middag Kl. 1½, og Dagsordenen vil da være:

Første Behandling af:

Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1880 til 31te Marts 1881.

Mødet hævet Kl. 2 10 M.